ECHIPA ROMÂNIEI PE DRUMUL CONSACRĂRII INTERNAȚIONALE

În fine; anul acesta soarele pare că s-a hotărît să lucească și pentru noi. Cred că de-acum nici o vrăjitoare nu ne mai poate pune bețe-n roate, nu ne mai poate întoarce de pe drumul Mexicului.

Lausanne-ul ne-a crăpat îmbietor ușa, acum la București am pus sănătos un picior în deschizătură și la 16 noiembrie vom fi înăuntru.

Ar fi insuportabil de dureros și de nedrept să fie altfel și cu o echipă națională ca cea pe care o avem azi, nici nu putem să acceptăm alt gînd decît pe cel al victoriei finale.

S-a spus și s-a scris de nenumărate ori că începutul afirmării definitive a fotbalului unei țări europene în arena mondială îl constituie calificarea sa într-un turneu final al campionatului mondial. Iată, noi ne putem califica acum, obținînd astfel un succes răsunător, care n-ar face decît să încununeze o suită de rezultate bune în meciuri amicale anterioare. Și, fie-ne permis să amintim aici cititorilor noștri că în interval de mai puțin de doi ani, am făcut de două ori meci egal cu campionii mondiali (Anglia) și am învins echipele clasate pe locul secund (R.F. a Germaniei) și pe locul al treilea (Portugalia) la ultimul „World-Cup", ale cărui rezultate sînt valabile pînă la... proba contrarie pe care o poate face oficial doar „Mexico '70". Aceste victorii, ca și cea de la Lausanne, ca și o serie de meciuri egale obținute pe terenuri străine în Europa, ca și (de ce am ignora acest aspect ?!) faptul că o serie de nume de fotbaliști români (Dobrin, Dumitrache, Lucescu) circulă în presa mondială, ofertele tot mai numeroase pe care echipa națională le primește de peste hotare, toate acestea conturează fotbalului nostru, cel puțin la nivelul reprezentativei, o față nouă, pe care sîntem încîntați s-o descoperim.

MĂSURA LUCRURILOR

Cititorul a remarcat, probabil, că în aceste prime rînduri — pe care le scriem evident sub imperiul importanței victorii de duminică — nu trecem, cu cuvintele frumoase, dincolo de hotărîrile echipei naționale. Ținuta de totdeauna a revistei noastre nu ne permite s-o facem, pozițiile extreme nu sînt în firea noastră.

Acordăm rezultatului obținut în fața Portugaliei toată prețuirea cuvenită unui rezultat obținut într-un meci oficial, cu caracter decisiv și în fața unei echipe de reputație mondială.

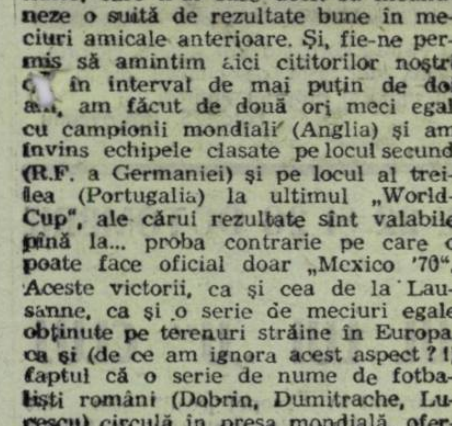

La orizont, MEXIC !
Desen de STAN

Subliniem meritele majore ale antrenorilor echipei, cărora le dedicăm și cele două reportaje din pagina a 5-a, îi felicităm pe cei 11 „tricolori" (și le mulțumim pentru satisfacția pe care ne-au adus-o), nu vom ignora nici meritele federației de fotbal care își va lega numele de această, mai mult ca probabilă, primă calificare a României într-un turneu final al C.M. în formula modernă, dar nu vom cădea în păcatul de a ne acoperi ochii cu o creangă verde pentru a nu mai vedea o pădure în care pomii sînt uscați de omizi. Și n-o facem nu numai pentru că de la ieșirea zgomotoasă a 3 echipe românești din primul tur al competițiilor europene interclubiuri au trecut doar doi săptămîni, ci — în primul rînd — pentru că, de multe ori, o echipă națională nu se confundă cu un fotbal.

Evident, regula este că „unsprezecele" reprezentativ e rezultanta valorică a fotbalului care se practică într-o țară. Dar, oare, atunci cînd Anglia era destul de anonimă ca reprezentativă (și nu sînt mulți ani de atunci) era fotbalul englez, în ansamblul său, sub nivelul celui din alte țări ? Sau prezența regulată, în ultimele decenii, a fotbalului elvețian în turneele finale ale Campionatului lumii a reflectat un standard valoric mondial superior al fotbalului din țara cantoanelor ?

UNDE SÎNTEM NOI ?

Noi, cu un fotbal la scară națională, încă insuficient dezvoltat și — mai ales — organizat sub cerințele actuale, nu ne putem considera o putere fotbalistică de prim ordin. Problemele legate de dezvoltarea bazei de masă a fotbalului, de modernizarea procesului de instruire a jucătorilor, de baza materială, de organizarea cluburilor, au fost adeseori dezbătute în coloanele noastre, de regulă, după insuccese. Nu vom trata din nou pe larg aceste lucruri, bine cunoscute și cititorilor și tehnicienilor și federației, dar ne facem o datorie de onoare din a le reaminti, tocmai acum, cînd sîntem la numai trei zile după un succes.

Departe de noi intenția de a căuta să prezentăm victoria de duminică drept întîmplătoare. Doar cîteva rînduri mai înainte, subliniam că ea vine să încununeze o suită de rezultate remarcabile. Nu putem însă confunda o muncă bună, dusă cu 20—25 de jucători, cu felul cum se muncește la toate eșaloanele fotbalului românesc. În definitiv, avem senzația că începe să se petreacă și cu fotbalul românesc același fenomen pe care specialiștii altor ramuri sportive de la noi îl înregistrează în domeniul lor de activitate : rezultate bune în „laboratorul" loturilor naționale, de multe ori în neconcordanță cu forța reală a sportului respectiv. Se vor supăra, oare, tenismanii, scrimerii ? Poate că da. Dar are acum și fotbalul argumentul cu care se răspunde de obicei : rezultatele.

CUM AM ÎNVINS

Avînd conștiința împăcată de a ne fi precizat din capul locului poziția, să ne întoarcem acum la meciul cu Portugalia.

Splendoarea victoriei e de necontestat. A fost o victorie netă, dacă nu ca scor, ca manieră a obținerii ei. Și a avut acest meci, jucat acasă, un paradox : am învins nu în maniera ofensivă, tipică gazdelor, ci în maniera unei echipe care cîștigă în deplasare !! Nu putem spune că ne-am dominat teritorial adversarul, că l-am asaltat în careul său. Nu putem spune nici măcar că am atacat cu cei 4 atacanți ai sistemului evasi-general, actual, dacă ne amintim unde au jucat Dembrovschi și — adesea — Lucescu, sau că Dobrin a fost mai mult „centrocampist" decît vîrf de atac. Și, cu toate acestea am cîștigat. De ce ? Pentru că, probabil, aceasta e mănușa care se potrivește azi cel mai bine pe mîna echipei, acesta începe să devină genul ei, specificul ei. Se spune că cel mai bun sistem de joc este cel care îmănunchează calitățile specifice ale componenților unui „team" și care duce la rezultatul scontat. Jucînd așa cum am jucat, adică fără a domina insistent terenul advers, fără a șuta mult la poartă (10 șuturi în tot meciul, cînd în alte partide șutam de cîte 20—25 de ori !) am obținut un gol și alte 4—5 ocazii clare, față de numai două ocazii ale adevrsarului.

Este evident că națională noastră începe să-și contureze acest profil de joc, după cum este evident că introducerea lui Dobrin nu face decît să-i întărească și mai mult aceste caracteristici, calitățile piteșteanului contribuind din plin la aplicarea unei idei de joc care și-a găsit în el o piesă vitală. Pentru că Dobrin știe și să joace la mijlocul terenului și să apară în vîrf (vezi faza golului); pentru că are o intuiție a jocului care-i reliefează personalitatea ; pentru că știe să paseze decisiv (vezi fazele Dembrovschi — Dumitrache) ; pentru că acest mare talent este exact ceea ce se înțelege prin „omul care din două pase îți poate cîștiga un meci".

Dobrin și Dumitrache au strălucit, dar cine ar putea ignora aportul adus în obținerea victoriei de un Sătmăreanu egal cu sine în tot acest an, de un Hălmăgeanu mai juvenil acum decît în anii debutului, de un Dan care suferă o adevărată „schimbare la față" cînd intră în atmosfera lotului sau de un Deleanu, într-un salt valoric „campionat-națională" amețitor ?

Adăugînd aportul mijlocașilor în lupta riscantă și dură a atacurilor de deposedare la 20—30 de metri de poartă, acolo unde se urzește pericolul imediat următor, avem explicația numărului mic de acțiuni, într-adevăr periculoase la poarta noastră, reușite de un adversar care duminică a vrut să joace maximal.

Atențiune, atacă Eusebio ! În alertă, toată linia de fundași a echipei noastre (de la stînga la dreapta : Deleanu, Hălmăgeanu, Dan și Sătmăreanu, în tricouri albe) s-a concentrat într-un efort suprem pentru a-l anihila pe celebrul jucător portughez.

Portarul portughez Damas, Dobrin și Dumitrache
Desen de Neagu RĂDULESCU

Duminică, echipa României (a cărei competență devine atît de constantă încît începe să capete caracter de echipă de club ; ceea ce, la urma urmei, nu e rău atîta timp cît dă rezultat) a jucat dîrz, tenace, pozitivist. N-a făcut spectacol, decît în măsura în care spectacolul îi servea interesul, dar care altă echipă din lume ar fi jucat altfel cînd calificarea îi ardea tălpile ? Și cum Dobrin a luat asupra sa și ceva din această latură — cea artistică — a unui meci de fotbal, lumea a plecat de la meci satisfăcută.

De multe ori spunem că am fi mulțumiți să vedem echipele noastre cel puțin luptînd. De data asta, a și cîștigat.

După decenii, sună și pentru noi „ora calificării".

De-ar suna cît mai tare. Ca un ceas... deșteptător ! (Vrem ca aluzia să fie transparentă).

Radu URZICEANU

Carnet

TIMEO DANAOS...

de DAN OLTEANU

Ne-am temut de portughezi și am avut dreptate. **Nu ați avut dreptate,** vor spune alții, acum după ce flăcăii noștri au eliminat Portugalia din halucinanta cursă pentru Mexic. Ce, ăsta mai era Eusebio din **World Cup ?** Și Torres și Simoes ?

Cam așa pățește echipa națională de cîțiva ani de la asemenea **alții** pe care **fotbalul** îi ajută, cu larga lui gamă de varietate și interes, să iasă din anonimat. Unul, isteț, nevoie mare, se și așezase în **tribuna,** ca o pacoste, să-și dreagă glasul a prohod. Acești alții spun cam așa : dacă echipa națională **ia bătaie,** adversarii sînt excelenți, iar ai noștri habar nu au de fotbal, pe cînd, dacă ai noștri înving, adversarii sînt slabi, deci fotbalul nostru **tot prost** rămîne.

N-am reamintit cele de mai sus din spirit de revanșă, fiindcă lupta este inegală, atît de clare apar în ultimii ani problemele fotbalului, dacă sînt tratate în mod serios. O spunem fiindcă nu am dori ca cineva să înțineze această **superbă dăruire** a jucătorilor noștri pentru victoria obținută cu Portugalia.

Eusebio și ai săi nu au strălucit duminică la București, deși Eusebio singur a fost plătit recent pentru trei ani de fotbal, la Benfica, cu 160 de kilograme de aur, adică atît cît cîntăresc la un loc Dobrin și Dumitrache, cu valizele în mîini. Însă Portugalia n-a fost Portugalia de pe Wembley fiindcă jucătorii români **nu au permis** adversarilor lor **să joace cum le place.** De data aceasta echipa națională n-a repetat bluff-ul Rapidului cu Vitoria Setubal, pentru că are o valoare incomparabil mai bună și se dăruiește trup și suflet culorilor Patriei. Unii antrenori români se cam supără pe jucătorii lor, și nici Dobrin, după spusele lui, n-a fost scutit de reproș, pentru motivul că joacă **mai bine** în echipa națională decît la club. Nu putem înțelege, asemenea răbufniri decît în sensul că antrenorii ar dori să-și vadă jucătorii evoluînd la club **tot atît de bine** ca la echipa națională. Cînd judecă așa, ei uită că fiecare fotbalist selecționat **se află între valori mai bune** decît la club și că acesta este un secret simplu pentru care Dan Coe, Dobrin sau Dumitrache ne vor încinta întotdeauna mai mult la **națională** decît la club.

Sudați, omogeni, dornici de victorie, jucătorii noștri au înțeles imperativul meciului cu Portugalia și au aplicat tot ceea ce este mai bun din experiența lor internațională. Au știut să dea **o replică matură și inteligentă** unei echipe de mare renume, pe care au încorsetat-o cu un joc adecvat, cu scop precis, **victoria.** Înaintea oricărui alt considerent reținem din evoluția echipei naționale modul clar și precis cum și-a organizat jocul, cu o **apărare fermă,** cu **construcții de fotbal pur,** cu **finalizări spectaculoase,** pe care dacă le-ar fi făcut portughezii am fi scris azi : iată **clasă de fotbal.** N-o scriem, în favoarea fotbaliștilor noștri pentru ca nu cumva aceștia **să se** împăuneze cu laudele primite.

Ne-am temut de portughezi și teama nu înseamnă întotdeauna slăbiciune. Cîte o dată devine respect pentru cel știut mai puternic și precauție pentru cel cunoscut drept mai slab, capabil însă de surprize. Iată de ce ne temem și de greci. Socotelile pe portativul clasamentului arată că ar fi posibil, în funcție de rezultatul de la Salonic de astă-seară, ca și un rezultat de egalitate cu Grecia, la București, să fie suficient echipei României pentru calificare.

Asemenea **socoteli** trebuie respinse din capul **locului. Echipa noastră nu este calificată încă pentru Mexic.** Așa cum se scrie plastic într-un ziar elvețian, echipa României a făcut doar un pas peste Ocean, spre Mexic. **Atît.** Mai este necesar, al doilea pas, **cel hotărîtor,** la 16 noiembrie, și acesta trebuie preparat cu grijă. Echipă **de mare elan,** Grecia poate ajunge în situația să-și joace **ultima carte** la București. Și atunci, asemenea **20 de minute,** ca acelea ultimele din întîlnirea cu Portugalia, **de slăbiciune,** nu mai trebuie repetate. Este adevărat că așa, cum nici Carusso demult, nici del Monaco nu cîntă azi o operă întreagă în acute, o echipă de fotbal oricît de strălucită ar fi nu poate **juca la tel de bine** timp de 90 de minute. Este necesară însă o dozare aproape perfectă a eforturilor. Iată ceea ce **are de adăugat** echipa noastră națională **la** 12 octombrie, dacă pentru **noi altoiuri** curajul ar fi socotit prea mare.

Virgiliu spunea în Eneida prin gura preotului Laocoon care respingea **calul** Troian : **Timeo Danaos et dona ferentes.** (Mă tem de greci chiar cînd îmi aduc daruri). Echipa noastră să se teamă dar să se pregătească fiindcă formația Greciei **nu** ne va aduce daruri ci **gînduri declarate** de goluri, de victorie.